

IZIĐE SIJAČ SIJATI

15. nedjelja kroz godinu, A

Nije lako biti poljodjelac. Ostavimo li po strani našu nes(p)retnu gospodarsku politiku glede poljodjelstva i stočarstva, ostaje uvijek ona iskonska muka: a što ako usjev propadne? Dovoljna je desetak minuta tuče ili nalet bujice i jednogodišnji trud i muka idu u propast. I mi koji ponešto u vrtu sadimo znademo se razočarati kad nam biljne usahnu zbog nametnika, zbog suše, zbog nespretnog obrađivanja. I u stara vremena kad je ono sijač rukom sijao pšenicu u sebi je mislio što li će biti sa svakim od tih posijanih zrna. Sijač je dao sve od sebe, pa ipak ne ovisi sve o njemu. Vezane su mu ruke.

Upravo je takvu gorčinu i žalost osjećao Gospodin Isus. Znamo da je u njegovoj prispodobi sijač Bog, sjeme riječ, a tlo ljudi. I evo, Isus naviješta, tumači, uvjerava, potiče, poziva, čini znake i čudesa, sebe sama predaje. I što se zbiva? Neki povjeruju, neki ne povjeruju. A istu su riječ slušali, istih čudesa bili svjedoci. Zar je onda čudno da je Isus ono jednom u tjeskobi zaplakao nad Jeruzalemom koji nikako da se obrati? To je doista ona tajna koju ovdje na zemlji ne možemo nikada do kraja razumjeti. Eno, sjeme Božje riječi padne na put i ne uspije ni korijena pustiti, drugo na kamenitu tlu, brzo usahne, drugo opet bude ugušeno trnjem i korovom, a neko, konačno, padne i na zahvalno tlo, pa onda donosi rod. Kako to da božanski sijač dopušta da njegova riječ – po našem viđenju – uzalud padne? Kako to sam Gospodin dopušta da ga na neki način uvjetuje mali čovjek.

Otajstvo je to veliko. Naime, Bog čovjeku pruža neshvatljivo, ogromno bogatstvo, Bog čovjeku otvara vrata vječnosti, Bog čovjeka poziva u svoju obitelj, a čovjek? Ovisi, kako koji. Netko hoće, netko neće... A Bog, nikoga ne prisiljava, nego dobrotivo nudi i strpljivo čeka... Zar je Gospodinu svejedno kako će čovjek prihvatiti? Sigurno ne, ali, eto, Bog nikada ne želi činiti nasilje nad čovjekovom savješću.

Evo tri točke za razmišljanje.

Prvo. Koliko li je puta Bog sa mnom strpljiv! Njivu moje duše Bog je zasijao svojom riječju, na nju šalje rosu svoje milosti, obasjava je svjetlošću svoje ljubavi. Unatoč svih mojih lutanja i zatvaranja, on strpljivo i s ljubavlju iščekuje da donesem plod pravednosti, strpljivosti, dobrote i ljubavi.

Drugo. Ako je Bog sa mnom toliko strpljiv, ne bih li i ja trebao biti strpljiv s drugima koji se po mom mišljenju oglašuju? Koliko bi nam bilo bolje, kad bismo uporno činili dobro blago potičući na dobro naše bližnje, a da u isto vrijeme ne vršimo nasilje nad njihovom savješću.

Treće. Prepustimo velikom Božjem milosrđu one za koje nam se čini da propadaju. Budimo sigurni: Bog će već pronaći putove do srca svakog čovjeka. On će – na samo njemu znan način i u čas kojeg on odredi – progovoriti srcu svakog čovjeka. Zato ne trebamo biti u tjeskobi za “ovaj pokvareni svijet koji propada” (kako to neki kažu), nego se radije uzdajmo u Božju riječ, u Božja obećanja i u Božji naum da Kristovoj vlasti podloži sve.

Bog koji je dobar i dobrostiv dao nam mudrosti i snage da sa zahvalnošću primamo njegovu riječ u srce i donesemo obilan rod, možda ponajviše rod strpljivosti, razumijevanja i postupnosti prema našoj braći i sestrama, a to je zapravo najveći dar – dar ljubavi.

Zvonko Pažin